

Ne-am împrietenit repede. S-a întâmplat pe nesimțite, în urma conversațiilor noastre, prin care eu am ajuns să-l cunosc pe el, iar el, pe mine. Ne plimbam de-a lungul promenadei de pe malul fluviului și ajungeam adesea pe Insula Mănăstirii. O dată, pe când plecam de pe insulă, Viktor a arătat spre buchetul de trandafiri de pe una din stânci și mi-a spus că era amintirea unei întâlniri romantice care mersese prost. M-am înroșit de parcă fusesem prinsă furând. Viktor a observat că privirea mi s-a oprit asupra florilor uitate. Femeie divorțată, asta mi-a venit repede în minte, arătam ca o femeie divorțată. De unde și-a dat seama? Din privirea mea, care zăbovea asupra buchetelor abandonate sau a lacătelor puse de îndrăgostiți? De cât timp îmi urmărea reacțiile în astfel de situații?

— Îmi pare rău, a spus. Despărțirile sunt întotdeauna dificile.

— Nu e vorba de asta, Vitea. Sau cel puțin nu mai e de mult timp, am răspuns eu prea repede, atât de repede, încât i-am confirmat supozițiile fără să vreau, iar obrajii mi s-au înroșit și mai tare.

Între noi compasiunea mergea în direcția greșită. Eu trebuia să i-o ofer lui, nu el mie, și totuși am început să-i povestesc despre prietenul meu american, la care locuisem și care îmi ceruse să plătesc jumătate din chirie. Numai așa am putut să-i demonstrez că nu locuiam cu el pentru bani. În cele din urmă m-am întors în eternul apartament populat cu zeci de

fotomodele, apartamentul din care mă mutasem ca să stau cu el. Apoi am început să mă văd cu alt american. Bărbatul acela avea o slăbiciune pentru fetele slave și ținea un jurnal secret cu statisticile sexuale referitoare la femeile din diferite țări. Ultimul meu iubit occidental a fost un tip care avea o fantezie stranie legată de puritatea fetelor exotice din Est și din cauza asta nu voia să folosească prezervative. Nu i-am pomenit de el lui Viktor, deși aș fi putut, atât de apropiați deveniserăm pe nesimțite. Îi povesteam lucruri pe care nu îndrăzneam să le discut cu nimeni altcineva, pentru că și el făcea același lucru.

— Acum ești acasă, a spus Viktor. Nu mai trebuie să-ți bați capul cu nemernicii din Occident.

Am încercat să râd. În ciuda vântului rece, insula și promenada de pe mal erau pline de cupluri care se țineau de mână. La fel cum femeile cuprinse de febra copiilor vedeau cărucioare peste tot, eu păream să dau mereu peste cupluri proaspăt căsătorite care-și făceau poze. A fost la fel și acum. Mi-am întors privirea dinspre mireasa îmbrăcată în alb. Eram singură de prea mult timp și de prea mult timp absorbeam grijile și tristețile altora.

Viktor a umplut subtil tăcerea povestindu-mi despre niște prieteni de-ai lui din Odessa, care s-au distrat o dată pe seama unui turist sexual. L-au silit să se dezbrace și i-au aruncat hainele în mare. Apoi l-au fotografiat pe tip despuiat în timp ce fugea de la fața locului. N-am putut să nu zâmbesc la imagine. Viktor știa să mă binedispună și recunoștea dorul din mine, la fel cum îl recunoșteam și eu pe al lui, chiar dacă amândurora ne lipsea ceva ca să fim întregi. Asta l-a făcut pe Viktor să fie special pentru mine. Acum îi vedeam pe ceilalți clienți ca pe niște căței care îmi atârnav de piept și care nu deschiseseră încă ochii, așa că nici măcar nu puteau să mă vadă. Căței nu puteau decât să miroasă laptele. Pentru ei eram doar cea care le arăta drumul către mirosul de bebeluș.

— Și altă dată... a început Viktor, apoi a mărturisit că fusese și el de față când prietenii lui au dat pe plajă peste un grup de femei înconjurat de niște turci.

Când i-au observat, fetișcanele s-au împrăștiat și i-au lăsat pe acei Casanova turci să se descurce cum or ști. Viktor și prietenii lui i-au aruncat în mare doar ca să se distreze.

— Nu cred că se vor mai întoarce în Odessa.

Am presupus că urma să mă întrebe pe cine voiam să ia la bătaie.

— O să găsești tu pe cineva, a spus deodată Viktor. Nu se poate să nu găsești.

— Ba sigur că se poate, Vitea.

M-am așteptat să trântescă ceva cum că o frumusețe ca mine nu putea să rămână așa, însă apoi mi-am dat seama că el n-ar fi rostit în nici un caz asemenea cuvinte. O viață clădită perfect nu îți garantează că vei obține ce-ți dorești. Cine altcineva putea s-o știe mai bine ca Viktor? Voiam grozav de mult să-l urăsc, pe el și tot ce reprezenta el, dar nu reușeam – și nu doar din cauza marmurei Menorei, pe care o puseseam pe biroul meu și o țineam în mână în fiecare zi. Lui Viktor îi păsa. Poate că fusesem singură atât de mult timp, încât compasiunea sinceră a oricui era bine-venită. Nu am plănuit să-l rănesc și cu atât mai puțin să-l asasinez. Nu aveam gânduri de răzbunare și nici nu m-am împrietenit cu el ca să mă pot apropia de ținta disprețului meu, deoarece Viktor nu era dușmanul meu. Era prietenul meu și eu eram prietena lui.

Ar fi trebuit totuși să îmi ascult instinctele și să las aversiunea pe care o simțeam față de Lada Kravets să câștige. Numai că nu am făcut-o. Încrederea lui Viktor și legătura noastră puternică au contat mai mult și, pe de altă parte, oare altfel ne-am mai fi întâlnit noi doi? Cum aș putea să regret ce am fost eu și cu tine? Sau cum aș fi putut rezista atracției Pădurii cu frunze de argint, cu tot ce îi oferea ea Dariei?

Paznicul a căutat pe listă numele meu și al lui Aleksei, precum și numărul de înmatriculare al mașinii, apoi ne-a făcut semn să trecem. Bariera s-a ridicat și mașina a pătruns în zona vilelor din Pădurea cu frunze de argint. Auzisem de ea, dar nu mai fusesem niciodată aici. Mi-am lipit fața de parbriz. Drumul era pustiu, iar asfaltul era negru și neted ca un patinoar. Farurile luminau pădurea întunecată și rășina strălucea pe trunchiurile pinilor. Printre copaci se deslușeau leagăne și cadre pentru cățărat. Culorile erau atât de vii, încât păreau mai potrivite în filmele de desene animate decât la marginea pădurii. Eram uluită de lipsa gardurilor. Unii se mulțumeau cu un gard viu și nimeni nu avea zid de cărămidă. Puteai vedea în curtea fiecărei vile: erau mai goale decât m-am așteptat. Numai lătratul ocazional al vreunui câine de pază îmi amintea că totuși nu eram în străinătate. Mi-am dat seama de la depărtare care era *dacea* familiei Kravets. Spre deosebire de celelalte, arăta locuită, însă poate că iluminatul puternic mă inducea în eroare. După plecarea lui Viktor, va deveni și ea la fel de goală precum restul caselor, în care strălucea o lumină slabă, ca în șifonierele acelea iluminate.

Când ne-am dat jos din mașină, m-am simțit de parcă aș fi aterizat pe altă planetă. Era atât de liniște... iar aerul... Daria se va îndrăgosti de locul ăsta. Aleksei a fluierat încet. Nici măcar el nu știuse că în Dnipro existau atât de mulți oameni

bogați. Numărul clădirilor semănând cu niște castele ne-a luat prin surprindere.

De unde să fi știut? Pădurea cu frunze de argint era ferită de ochii muritorilor de rând.

Turul casei a durat multă vreme. Viktor voia să ne prezinte fiecare întrerupător cu intensitate reglabilă frumos ornat și fiecare colivie de păsări. Pare-se că clădirea aceea era copia unei vile de pe coasta Dinard, care apărea adesea în filmele de la Hollywood. Nu reușeam să urmăresc povestea, pentru că eram concentrată la gesturile și tonalitățile vocii lui. Am ajuns la concluzia că aici mai fuseseră cazate donatoare. Altfel Viktor nu ar fi pomenit de baia din marmură, dotată cu produse considerate sigure pentru donatoare. Frigiderul avea să fie umplut având în minte aceleași restricții, iar bucătarul-șef se va ocupa de pregătirea meselor. Viktor mai făcuse turul acesta de multe ori. De câte ori, cu cine, de ce se încheiasă colaborarea? Cel puțin strategia mea lentă dădea roade, ajungeam în cele din urmă la subiect. Viktor avusese nevoie de timp, care fusese necesar și pentru a-i dobândi încrederea. Șefa se va bucura la auzul veștilor, iar Pădurea cu frunze de argint îi va oferi Dariei un decor confortabil pe durata procedurii. Îi voi face pe soții Kravets să o aleagă pe Daria, nu mă îndoiam de asta. Voiam să capete ea slujba asta, pentru că era o fată din Snijne. Familia ei trăia încă acolo. După aceea se putea opri.

M-am simțit foarte mândră când am aranjat fotografiile candidatelor pe masa de sticlă din sufragerie. Dar Viktor s-a lăsat pe spate pe canapea. Privirea lui ezitantă, îndreptată spre întunericul de dincolo de ferestre, nu era tocmai cea pe care speram s-o văd. M-am uitat iarăși la setul de fete selectate. Pusese deasupra fotografiile de pe plajă. Aveau întotdeauna succes, indiferent de sexul clientului. Mai puțin acum.

— Pot lăsa materialele aici, în caz că vrei să le studiezi în liniște, am propus eu.

În poze Daria purta bikiniul ei roșu și se uita direct înspre aparat. Alesesem pentru ea un costum de înot, care acoperea mai mult decât unul de baie. Bikiniul era prea mare pentru Daria, așa că fusese prins la spate cu ace de siguranță și bandă adezivă. Efectul era unul de atracție decentă. Poate că Viktor era deranjat de fetele îmbrăcate sumar din cauză că nu se cuvenea să se uite la donatoare cu astfel de ochi. Nu mă mai loviseșem niciodată de o asemenea problemă. Nu-și ațintea nicidecum privirea la oferta de pe masă, nici măcar la Daria. Privea în continuare înspre curte.

— Nu știu cum aș putea îndrăzni să-i propun să încercăm din nou.

Mi-am dat seama imediat despre cine era vorba. Soția nici măcar nu știa că soțul ei umbla să aranjeze o nouă rundă de tratamente. Nu era de mirare că nu o întâlnisem pe femeie. Dar dacă ea nu voia să colaboreze?

— Pot vorbi eu cu soția ta.

— Ai putea?

Viktor s-a însuflețit pe loc. A venit, s-a așezat lângă mine, mi-a apucat mâinile și mi le-a strâns în ale lui. Prin minte mi-a fulgerat suspiciunea că mă confruntam cu ceva ce nu voi putea rezolva.

— Ești sigur că e pregătită să facă asta?

— Sigur că sunt. Doar că ultima încercare s-a terminat foarte prost.

— Recuperarea cere timp, am încuviințat eu.

— Nu a fost vina ei, a spus Viktor. Am încercat s-o conving că nu a fost vina ei. În ultimii ani i-am repetat-o de atâtea ori, încât nici nu mai sunt sigur că vorbesc serios.

Viktor a părut surprins la auzul propriilor cuvinte. Degetele îi tremurau, dar nu și-a slăbit strânsoarea.

— De atâtea ori încât nu mai sună credibil?